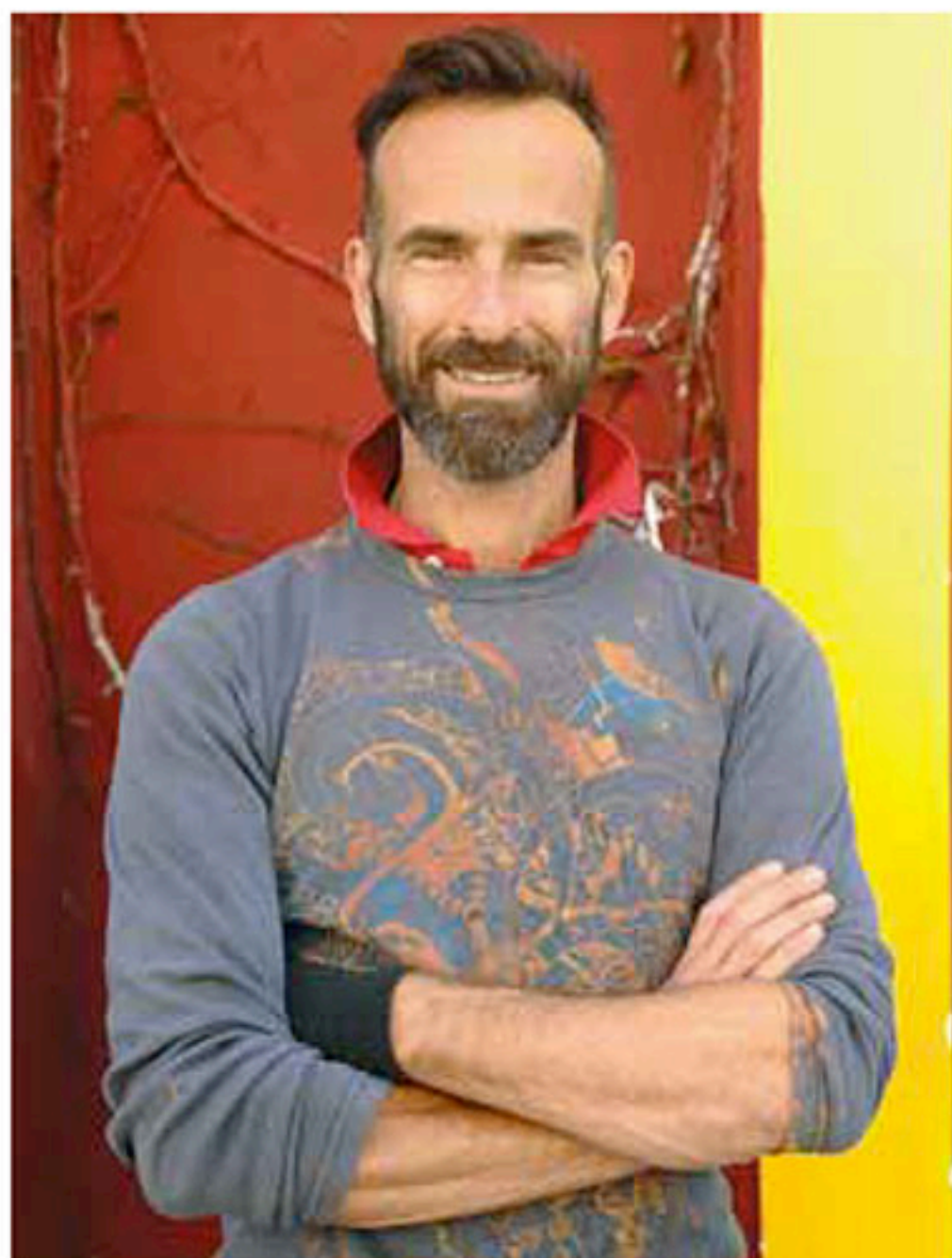

תמונה שבורה

איגוד האמנים בתל אביב יוצא למאבק נגד העירייה, בעקבות טענות לביטול שרירותי של ההנחות במסים העירוניים: "הקריטריונים של העירייה מגוחכים"

"הם ראו תנור ותבניות וקבעו שזה מפעל". סמי די צילום: ראובן קסטרו

לקיים עמו ועם חבריו האמנים פגיי שה דחופה. לטענתו, מדיניות העירייה "מקצצת את כנפי היצירה ודוחקת את האמנים לעבר מלחמת הישרדות בלתי אפשרית".

אופיר אף טוען כי קיימת מגמה של מעבר אמנים מתל אביב לערים אחרות. "זוה חבל מאוד", הוא מוסיף, "כי אמנים הופכים את העיר הזו לתור ססת וחיה. זה מוזר גם כי בעירייה עצמה יש המון מודעות לאמנות ויש שם המון רצון וניסיונות לטפח קהילות של אמנים. כנראה שמישהו במחלקת ארנונה לא מסונכרן עם המגמה הזו. יש צורך דחוף שהעירייה תדבר בקול אחד וברור על האופן בו היא מוצאת לנכון לאפשר תנאי יצירה מינימליים לאמנים הפלסטיים. אני יוצא למאבק שמטרתו הסופית היא ליצור קריטי ריונים ברורים יותר להכרה באמנים שמבקשים הנחה בארנונה".

ממשרד הפנים נמסר בתגובה: "לצורך שינוי בצו הארנונה נדרשת הגשת בקשה רשמית על ידי הרשות המקומית, ובמקרה זה טרם נעשה דבר כזה. אם בקשה כזו תצא מעיריית תל אביב, היא תועבר לאישור שרי הפנים והאוצר".

מעיריית תל אביב נמסר בתגובה: "עיריית תל אביב-יפו מעודדת פעילות אמנים ואמנות בעיר במסגרת החוק. על פי החוק, סיווג 'סטודיו לציירים ופסלים' ניתן לסטודיו, המשמש כמקום עבודתו של הצייר והפסל בלבד ואין בו שימושים נוספים, כגון מכירה, תצוגה, הוראה וכיוצא בזה. הנכס בשימוש סמי דוד כהן סווג ב-2010 כ'סטודיו של ציירים ופסלים'. בעקבות ביקורת העירייה במקום נקבע כי הפעילות בנכס מתאימה לסיווג 'תעשייה ומלאכה' ולכך הוא שונה באוגוסט 2012. מר כהן הגיש בקשה למתן ארכה להגשת ערר וזו אושרה. אם אכן יוגש ערר, סוגיה זו תיבחן".

סיון שדמון

סמי די הוא אמנם אמן קרמי קה ותיק ומוערך, שחי ועובד ברחוב אבולעפיה בפלורנטיין, אבל לפי פקחי הארנונה של עיריית תל אביב, הוא בכלל עוסק בתחום הייצור. די, שמנהל בימים אלה מאבק נגד העירייה בעקבות החלטתה לשלול ממנו את הנחת הארנונה השמורה בחוק לאמנים, מספר שהתנאים והחומרים בסטודיו שלו לא השתנו באופן מהותי מאז שקיבל את אישור ההנחה בארנונה לפני כארבע שנים. ובכל זאת, לפתע התבטל האישור. "הם הגיעו יום אחד לביקור בסטודיו ומיד אחר כך קיבלתי את ההודעה שמעתה אני אשלם את הסכום המלא של הארנונה", הוא מספר. "בנוסף הם אמרו שאני חייב תשלום רטרואקטיבי של שנה. הסיבות שצוינו היו הימצאותם של מכשיר פקסימיליה, מכשיר סליקה לכרטיסי אשראי ותנור לשריפת קרמיקה שכולל כמה תבניות".

בבדיקה שערך מול העירייה התברר לו כי הימצאות אותם חפצים הפכה מבחינתה את המקום מסטודיו לבית מלאכה, ולכן התבטלה ההנחה. "הם ראו תנור ותבניות ומיד החליטו שזה לא סטודיו אלא מפעל", מוסיף די. "זה הרי מגוחך, אני אמן קרמי, וכך אני מפסל את פסלי הקרמיקה שלי, בעזרת תבניות ותנור".

די לא לבד. אמנים רבים נוספים הפור עלים בתל אביב וזכו לאחרונה לביקורי פתע של פקידים ממחלקת הארנונה העירונית. הללו פוקדים באופן שיטתי את חללי הסטודיו של אמנים ברחבי העיר, מתחקרים את האמנים לגבי עבר דתם בסטודיו, ובמקרים רבים מחליטים לשנות את הסטטוס של המקום כך שההנחה בארנונה מבוטלת באופן מיידי. כעת יוצא איגוד האמנים הישראלי, שמאגד יותר מאלף אמנים פלסטיים, במאבק נגד המגמה העירונית החדשה. האמן גלעד אופיר, שמשמש יו"ר האיגוד, מסביר שמטרתו המקורית של החוק היא להוריד את עלויות הקיום של האמנים בתל אביב, והעניין מבורך כמובן. "הבעיה היא הקריטריונים והמידתיות", מבהיר אופיר. "החוק הוא יבש מאוד ומצוין בו כי רק ציירים ופסלים זכאים להנחה בארנונה. בגלל זה עד לאחרונה היו אמנים מחזיקים כן של ציור בסטודיו, גם אם הם לא השתמשו בו, כי במשך שנים היה ידוע שזה הקריטריון של העירייה. זה כמור בן מגוחך, אבל הפקחים לאחרונה לא מסתפקים בזה והחלו לפרש את הימץ צאותם של מצלמה או מחשב כהוכחה לקיומו של עסק או בית מלאכה – וגם זה די אבסורדי".

אופיר מכיר אמנים רבים ששלחו לאיגוד תלונות חריפות על השינוי במדיניות העירייה. "האם ניתן להעלות על הדעת יצירה אמנותית עכשיו ויית שלא עושה שימוש בכלים אלה בתקופה זו?" הוא כתב לראש העירייה רון חולדאי, בבקשה ששלח לאחרונה